

Nanicovaté prázdniny

Bětka žalostně shrnovala nejtvrďší obžaloby nespravedlnosti světa. „Tak úděsný léto, aby člověk pohledal! Daisy tu není, Larry tu není... Špekoun tu není! Prostě prázdniny na draka... nanic!!!“

„Máš tady mě,“ ohradil se uraženě Pip. „Nevzal jsem tě s sebou na cyklistický závody?! Nepodnikli jsme spolu spoustu pikniků... a tak podobně?“

„No jo,“ namítala Bětka, „ale všude jsi mě bral jenom proto, že ti to poručila máma... Jinak bys mě nechal unudit až ke strastiplný smrti!“

„Jsi teda pořádně nevděčný stvoření,“ brumlal její bratr otráveně.

Triumfálně mu zapíchla ukazováček do hrudní kosti a ještě ho pro jistotu provrtala očima. „Prosím, to jsi celej ty! Pořád bez nálady, podrážděnej... Kdo s tebou má vydržet?! – To se ještě nestalo, abysme zůstali tak dlouho bez ostatních...“ přešla zase do bědování.

„Neskuč tolik,“ nabádal Pip. „Larry s Daisy se vrátí co nevidět a tvůj milovanej Špekoun by se měl taky za pár dní objevit. A to budou do konce prázdnin pořád ještě zbývat víc než dva týdny.“

„Jenže bude to stačit, abysme narazili na pořádný tajemství?“ pochybovala Bětka. „Prakticky každý prázdniny se nám nějaký nachomýtlo. Už jsem si tak zvykla, že by mi děsně chybělo!“

„Já kromě toho postrádám Broka,“ svěřoval se Pip. Mínil

rozpustilého Špekounova pejska, který s nimi věrně absolvoval všechna dobrodružství.

Bětka přikývla, pak jí ale po tváři přeběhl stín. „Zato by bylo moc prima postrádat starýho Zmizíka. Jenže ten si dovolenou vybral na jaře a teď všude po městečku pochoduje, jako kdyby ho platili od kroku.“

Starý Zmizík neboli tlustý, protivný a pramálo schopný peterswoodský strážník pan Goon byl dávným nepřítelem Pětice pátračů, která mu jeho city živě oplácela. Goonovu zlobu samozřejmě posilovalo, že děti uspěly při řešení řady kriminálních případů, na kterých on navzdory své horlivosti hanebně pohořel.

Bětka ho poslední dobou ke své smůle potkávala i dvakrát třikrát denně, jak nafouknutý vlastní důležitostí koná dlouhé obchůzky, které stejně neměly žádný opravdový význam. Jen budily falešný dojem, že Peterswood čeká invaze nějaké mafíánské bandy – kterou ovšem hrdinný Goon hravě zlikviduje.

Pip se v trávě nadzvedl na loktech a zpozorněl. „Hele, do domu míří pošťák... Běž se podívat, jestli nenese něco i přímo pro nás. Mohlo by mezi tím být třeba psaní od Špekouna...“

Odhadoval, že vyslovení toho jména – vlastně přezdívky jejich vůdce Fredericka Trottevillea – zapůsobí na Bětku jako vnadidlo, které jemu samému umožní klidně dál spočívat na dosavadním místě, v nejstinnějším koutě přední části zahrady. Nespletl se.

Bětka vstala a vykročila k vile. Byla oblečená jen do šortek a slabého bavlněného trička, ale stejně ji při prvním kroku zachvátil pocit, že se pod přímými paprsky pražického sluníčka roztaví.

Jak asi musí být v takovém vedru chudáku doručovateli, kterému jde vstříc, když on se vláčí s objemnou brašnou a paří se v pošťáckém stejnokroji?

„Dobrý den, pane Kelly,“ halekala, „já ty zásilky, co došly, přeberu.“

„To jste hodná, slečinko...“ odfoukl si pošťák a jeho vykáni i to „slečinkovské“ označení odpovídalo tomu, jak s postupujícími roky Bětku oslovovalo stále víc lidí. „Každý ušetřený metr dobrý... Mám tu dneska jen dva pohledy... A jeden je stejně pro vás a druhý pro vašeho bratra.“

K Běťčině radosti poslal pohlednici, adresovanou jí, skutečně Špekoun!

Při běhu zpátky už zdálky na Pipa mávala.

Jemu psali sourozenci Daykinovi a on hned jejich sdělení přečetl nahlas:

„Vracíme se už brzo... sláva! Do Londýna přiletíme v neděli dvanáctého. Rodiče tam musí ještě něco zařídit, takže v Peterswoodu se objevíme v úterý. Je na obzoru nějaká záhada? Jestli ne, bude to hrozný. Opálili jsme se tak, že nás stěží poznáš! Máme kůži tmavší než cikáni. Dalo by se to výborně využít pro všelijaký přestrojení. Pozdravuj Bětku.

Těšíme se na vás. Larry a Daisy.“

„V úterý... to je zítra!“ potěšeně konstatovala Běťka. „A teď si poslechni, co píše Špekoun mně,“ chlubila se.

„Ahoj, Běťko, ohlašuju návrat z nezkrutného, kastanětami chřestícího Španělska na úterý čtrnáctého srpna – to snad už budou zpátky i Daisy a Larry. Těším se na tebe... a taky doufám, že jsi mezitím s bráchou vykutala aspoň jednu prvotřídní detektivní šarádu. Nerad bych nechal svůj mozek zahálet. Nejvyšší čas, aby se Pětka pátračů (a jejich pes) do něčeho pořádného zakousla. Srdečně tě (Pipa samozřejmě taky) zdraví Špekoun.“

Bětku přepadaly rozporné pocity. Radost z toho, že se brzo zase všichni sejdou, kalilo pomyšlení, že Špekounovi nemůže předložit žádnou hlavolamnou lahůdku.

„Žádný strachy,“ konejšil ji Pip. „Jen co se Špekoun objeví, určitě se v Peterswoodu a okolí vyrojí tolik kriminalistických hádanek, že nebudeme vědět, kterou dřív řešit. On je přitahuje jako magnet železný piliny. Koneckonců... stačila by jedna – ale pěkně šťavnatá,“ dodal skromněji.

A on i Bětka začali o překot vzpomínat na složité případy, které Pětka pátračů v minulosti rozlouskla.

Strhla například roušku z tajemství spálené chaty, tajemství anonymních dopisů, opuštěného domu, kocouřího muže... Před jejím umem neobstál ani neviditelný lupič a jiní a jiní rafinovaní padouši.

Pomoc Špekouna a jeho kamarádů ostatně mnohokrát vděčně ocenil i zkušený policejní inspektor Jenks z okresního města. Pardon, teď už dokonce vrchní inspektor – protože ho nedávno povýšili.

Bětku při tlachání napadlo, že by nebylo neúžitečné zalistovat čerstvým výtiskem oblastních novin, které vycházely v blízkém Sheepridgi. Třeba se tam najde zmínka, která je na něco tajuplného upozorní... Jakmile se tu Špekoun a Larry s Daisy octnou, mohli by se všichni bez zdržování pustit do práce.

Pip jí tu iniciativu schválil, ale sotva noviny donesla, zabral se především do čtení fotbalových výsledků. Teprve Bětka pak našla jednu krátkou zprávu, která se nepřímo týkala Peterswoodu... Byla sice zajímavá, ale z hlediska Pětky pátračů nic zvláštního neslibovala.

Zněla: „Počet účastníků dětského prázdninového tábora, zřízeného v malebné vrchovině mezi Peterswoodem a vesničkou Marlow, rozhojnil tento týden pozoruhodný exotický rekreant – malý princ Bongawah, který je následníkem trůnu v království Tetarua. Nezvykle rovněž působí, že si s sebou přivezl i tak-

zvaný vladařský slunečník, který v jeho vlasti představuje odznak moci a příslušnosti k vládnoucímu rodu. I přes současná vedra ovšem princ, zvyklý na ještě mnohem teplejší podnebí, slunečník rozevřel pouze u příležitosti svého slavnostně pojatého příjezdu.“

„Teda silně pochybuju, že by tohle Špekouna nadchlo,“ líně se protáhl Pip. „Ani náznak něčeho tajemného. Záhadou je mi leda, kde asi tak ta veleslavná monarchie Strejcaruatua leží,“ potvrdil mimoděk mínění své učitelky, že v zeměpisu nijak nevyniká.

Bětka sice v dotyčném učebním předmětu dosahovala výsledky nepoměrně lepší, ale tohle byl značně tvrdý oříšek i pro ni. Aspoň tedy bratra opravila. „Tetarua... ty trumbe-línku. No a... z názvu a podle narážek v tom článku bych tipovala, že celý královstvíčko nejspíš pozůstává z jednoho, nanejvýš několika mrňavejch ostrůvků někde v tropickém pásmu Tichýho oceánu.“

„Takže si Jeho Výsost princ nejspíš přijel k nám do Anglie odpočinout od žraloků... A kokosových ořechů, který při pádu z palem pořád prorážejí slaměnou střechu královského paláce,“ uzavřel hloubání Pip a mohutně zazíval. „Jenom bych ocenil, kdybych byl taky odolnější proti horku... Jdu se na chvíli natáhnout do pokoje. Tam funguje klimatizace, snad mě zachrání před usmažením.“

Bětka srdnatě podotkla, že když se může těšit, jak brzo už bude Pětice pátračů zase pohromadě, nevadil by jí ani pobyt ve výhni pekelné.

A následující den se opravdu dočkala.

Pro začátek alespoň sourozenců Daykinových. Časně odpoledne, jen co pomohli rodičům vybalit zavazadla, přiharcovali Larry a Daisy k Hiltonovým.

„V té Francii se z vás stali málem černoušci!“ konstato-

val Pip při bouřlivém vítání, ke kterému došlo pod rozložitou, pomalu dozrávající hrušní.

„Azurové pobřeží si to jméno zaslouží... a sluníčko tam pražilo jako zběsilý,“ pochvaloval si Larry. „Bylo fajn, že se tátovu bratranci povedlo sehnat pronájem toho domku docela lacino. Hned tak brzo se zas ke Středozemnímu moři asi nedostaneme... Jenže koukám, že vám stačilo zůstat doma, a opálení nejste o moc míň než my.“

„Pipe, Bětko!“ zvolala náhle od zadních dveří domu paní Hiltonová. „Pojďte si někdo vzít telefon! Volá Frederick Trotteville...“

Bětčinu startu by nestačil leckterý trénovaný sprinter. A za chvíli se stejným tempem vracela. „Špekoun už taky dorazil domů!“ hlásila celá rozzářená. „A oznamuje, že za námi zaskočí, jak nejdřív bude moct!“

Kromě všeobecné radosti tím rozpoutala i vlnu dohadů, zda se šéf Pětky pátračů zjeví ve své vlastní podobě, nebo zvolí nějaké přestrojení. A poznají ho v tom případě??

Mistrné umění přestrojovat se a všelijak nápaditě se maskovat totiž náleželo ke Špekounovým specialitám a nemálo přispívalo k jeho četným detektivním úspěchům. Leckdy ovšem těmi převleky dokonale mátl nejenom zlosyny, ale i své přátele.

„Každý, kdo teď přijde, může být Špekoun... jenže nemusí,“ razil svůj soukromý názor Pip.

Čtveřice se stále ještě dohadovala, když se nad horním okrajem živého plotu vynořil zdeformovaný dámský klobouk, zdobený zlomeným pštrosím perem, které se komicky pohupovalo a nadskakovalo.

A vzápětí se jim v průchodu na zahradní cestičku nabídl celistvý pohled na osobu, která měla tuhle příšernou pokrývku hlavy nasazenou.

Na postarší cikánku.

Zpod hučky se jí podél odulých tváří draly černé, roz-
cuchané a mastné pramínky kudrnatých vlasů, od uší se
bimbaly široké kroužky mosazných náušnic. Předlouhou
pomačkanou sukni doplňovala špinavá blůza s křiklavým
vzorem. Přes sytý červený šátek, uvázaný kolem krku, vise-
la šňůra pestrobarevných skleněných korálů.

Nadto vlekla ženština košík, halabala nacpaný různým
polním kvítím.

„Mladý gádžové si určitojistě koupějí ňákej z mejch krás-
nejch pugétů,“ chraplala cikánka nevalnou angličtinou“.

Bětka se k ní nadšeně vyřítla. „Špekoune,“ křičela, „ahoj,
ahoj!“